

Roc. I (1945!) v. 8. 9

Chybějící titulní list.

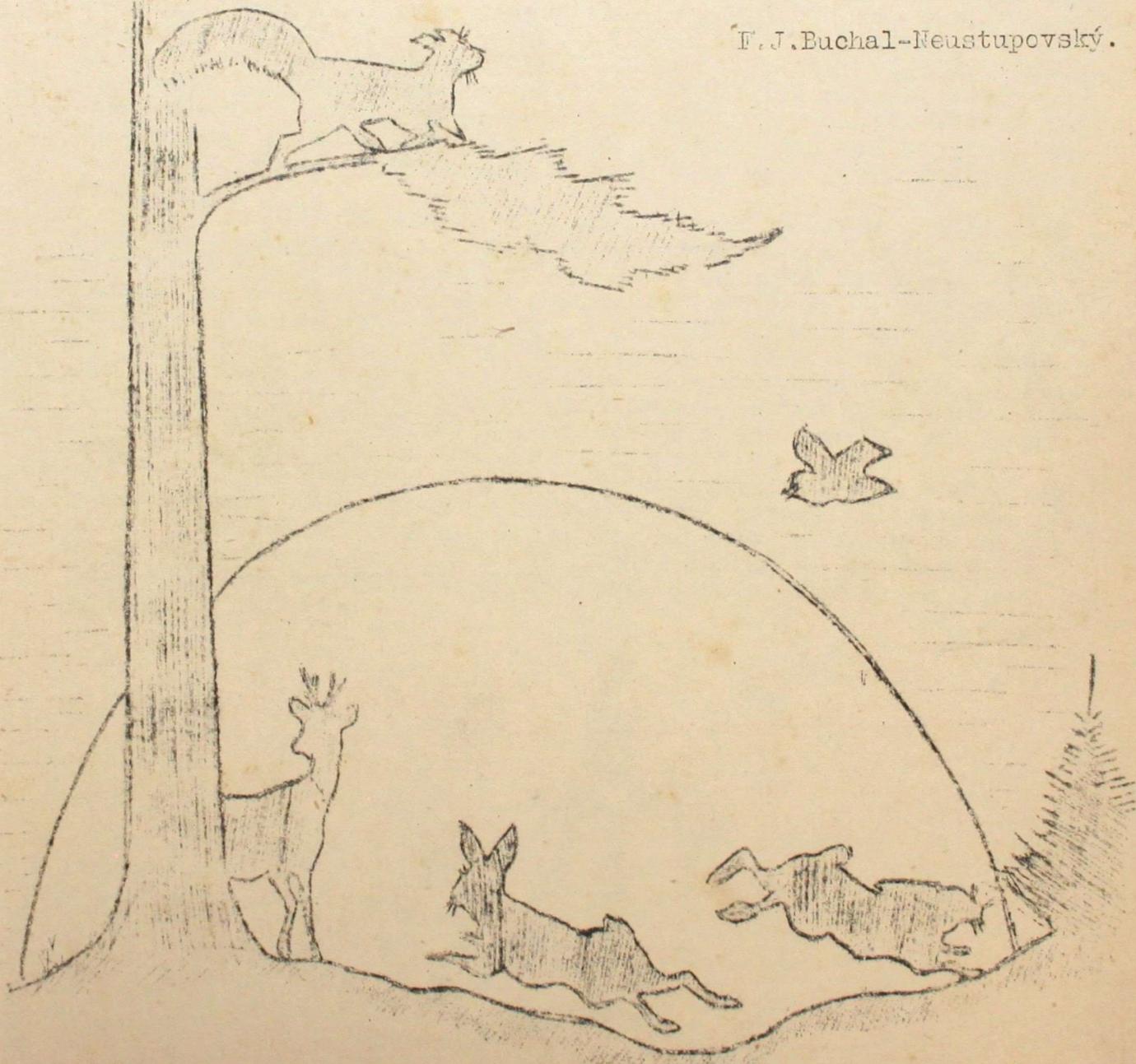
Číslo 4.-5.

7. XII. 1945

Strana 1.

Jdi do lesa, když srdce bolem puká,
zelená náruč zmírní Twoje muka.
Jdi do lesa, když vzpomínky chceš ztratit
zrodit,
ve stinném tichu s Tebou budu chodit.
Jdi do lesa, když hlava stříbrem
bílá -
v zeleni Bůh ! - Život ! - Krása ! -
Síla !

F. J. Buchal-Neustupovský.



Prec
tchek
looil
onal i
mal
ca.
sonal
Nei
red
An
pla
Fred
a
push
one
most
rat
ound
medi
city. I
n gra
Froh

Dne
10 v
dec j
se t
víze
vád,
Vinto
stil
písce
Spi
Po
m.
nožc
L se
čím o
nálož

D U Š I Č K Y .

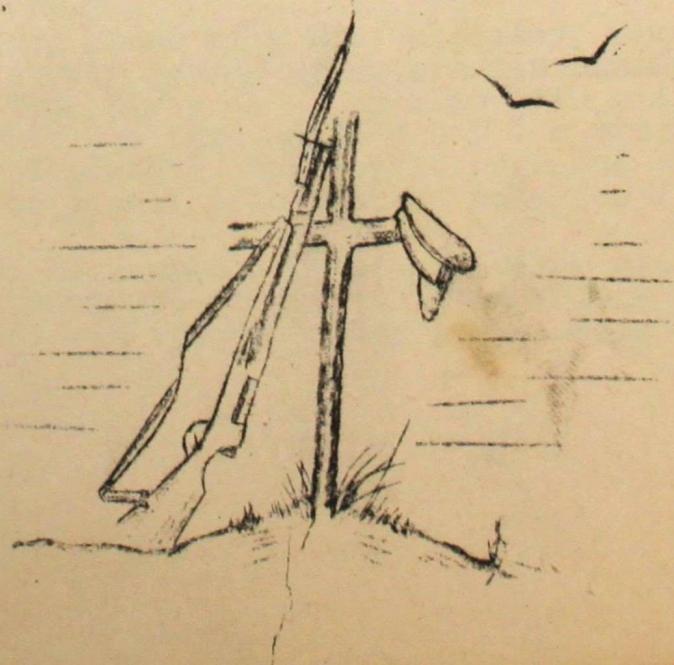
Přece se vrátil. Znáte ho ještě? - Motyku přes rameň a něco těžkého pod paží - sehnutý - pospíchal po lesní pěšině. Zastavil, složil své břemeno, odhodil starý lesnický klobouk a kabát, vyhrnul rukávy a pustil se do práce. U borovice, do jejíž kůry je vryt malý křížek, zapustil motyku. Kopal. Hlíný pod nohami přibývalo a stále kopal. Setřel s čela pot a ustal v práci. Schnul se k zemi a změřil hloubku jámy. Pojdte se podívat blíže! Je neuvanavá. Než se nadějete, stane se zázrak. Ze země, kde nás host ještě před chvílkou kopal, vyrostl kříž. Prostý, dvouramenný, březový kříž. Ani hrudka kolem něho nepřipomíná, že před málo minutami zde byla ještě hluboká jáma. Všude je kyprý mech.

Před křížem nad zaštaralým kráterem granátu, stojí náš "neznámý" a tiše vzpomíná: " Jak je dlouho, Petře, co jsme zde stáli s puškou v ruce a s nezlonosnou vírou v lepší zítřek ". Přisahali jsme - brániti a zabíjeti. Ty jsi zde zůstal a mne hnali osud dál, pomstít Tebe a všechny naše bratry. Teprve dnes jsem se na chvíli vrátil ze své pouti - k Tobě, bratře z Dálného východu - a vzpomínám. Znovu slyším to hrozné běsnění, výkřiky, střelbu. Znovu hledím do černého ústí nepřítelových zbraní. Vidím níčivé výbuchy. I ten poslední, který zničil Tvé mládí. Petře, byl to poslední granát, poslední výbuch a druhý den nad bojištěm zavládl mír. Praha je svobodná, tata i máma jsou živi. Bud spokojen.

Dnes tu stojím sám. Jen díra po dělovém granátu zde zůstala, jako vzpomínka, vrytá v naši českou zem. Rtiře, jsme svobodni! Konec je strádání a všemu skrývání před barbary. - Nedočkal jsi se těch štastných chvil. Nezdravil jsi s námi ruské bratry - vítěze. Tiše jsi ležel v jedlové rakvi a usmíval jsi se tak spokojeně, jako ve chvílic oddechu. " Máma i tata " stojí často nad tímto nístem a vzpomínají na svého syna - hrdinu. Dnes jsem se vrátil i já, jeden z Tvých bratrů, abych před tímto křížem znovu přisahal. Ležíš tu, daleko od svého domova, ale nejsi sám, Petře. Spi v naší české zemi spokojen".

Po tvářích mladého lesníka stékají slzy a padají do suchého mechu. Jsou to slzy muže, bratra, bojovníka. Neklečí před rovem, ani nežchná křížky. Stojí tu, kupředu nachýlený a vzpomíná. Náhle se probral ze svého snění, schnul se pro motyku a těžkým krokem odchází. Na kříži zůstala Petrova čapka s československou trikolorou.

Brit.



JAK SE TO DĚLAT NEMÁ !

Pod tímto nadpisem bych chtěl zde výčtu ochranu jehličnatých sazenic, proti okusu zvěře vysoké / srnčí a jelcní /.

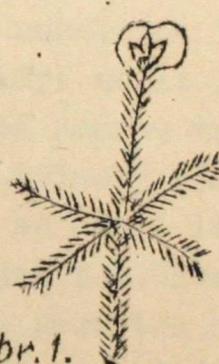
V chřibských lesích, rozkládajících se hlavně kolem pohádkového hradu Buchlova, byl vždy dobrý stav zvěře spárkaté. At již zvěře srnčí, či jelcní. Před zákazem holoscí byl všude mezi krásné listnaté porosty vysazován hromadně smrk. Byl vnucovaný i na místa, kde přirozené zmlazení by vytvořilo krásné smíšené porosty. Ano, vysazování smrku bylo pohodlné a mělo různé a různé výhody, ale více nevýhod.

Ale nám, mladým, není dáno soudit, nýbrž napravovat a zlepšovat. Tak již po tři léta, co jsem byl praktikantem, jsem pozoroval ochranu této kultur před okusem zvěře vysoké. Správným a také hlavně nejlacnejším prostředkem bylo nanášení mazlavých prostředků na terminální výhon. Směs byla upravena z dřevěného dehtu prostého kyselin, s přimíšením hovězích výkalů nebo vápna. Dělníci nebo dělnice se rozestavili a již se začalo. Ale jak ? Nikým nepoučeni nanášeli připravenou kaši na sazenice v takovém množství, že vlastně zakryli celý vrcholek sazenice / Obr. 1. / Po vyschnutí vody nanášená kaše uplně ztuhla, asi jako zednická malta. Mě vytknutí hajnému o nesprávné práci, bylo, myslím, docela správné, ale se zlym jsem se potázal. Prý se to dělalo již tolik roků a bylo to dobré a na jednou, " kuře chce učit slepici hrabat ".

V květnu příštího roku jsem si vzpomněl na onu kulturu a tu se moje výtka, za kterou jsem byl hubován, ukázala oprávněna. Z 80 % na sazenicích byly ještě " Krunýře " a kaše, následkem čehož terminální pupen nemohl vyrašit a jeho funkci převzal výhon postranní / obr. 1. / Spoléhání na jarní deště, že smyjí nános kaše, není nikterak správné. Snímky jako doklad nelze bohužel z technických důvodů uvést. Jsou pořízeny v měsíci květnu, kdy již musí být výškový přírůst dosti značný, což je patrné na obr. 2. Zde asi příliš uskostlivá dělnice " aby jí kaše neubylo ", nanesla jí jen nepatrné množství.

Sazenice, které byly kaší chráněny, okusem sice poškozeny nebyly, ale byly poškozeny nesprávným nanášením tohoto ochranného prostředku. Kdyby se na příklad bylo použito Büttnerových dvojitých kartáčků a terminální výhon i s přeslenem pupenů se jen kaší nepatrne přetřel, bylo by to rozhodně lepší, než t.zv. "zakapování", kde se pomocí ižic kaše na sazenice v pravém slova smyslu vlévá.

Myslím, že snahou a pěstebním cílem nás všech nejsou pokroucené a jinak nezdravé porosty, ale že chceme naší nové republice a našim budoucím vychovat lesy pokud možno nejkrásnější.



Obr. 1.



Obr. 2.

Jura.

Oslava lesa.

Chodím tak rád po měkkém koberci,
 oči upřené na jeho fantastickou kresbu,
 a psal bych rád, jak božská Sapfo,
 antická básniřka z ostrova Lesbu,
 oslavné verše na jeho krásu,
 na něhu, se kterou obejme údy znavené,
 když na něm spočinu rozechvěn;
 a nemám-li srdce z kamene,
 musím ho milovat - zelený koberec mech,
 prostřený pod lesními velikány,
 milovat les a jeho hymnus
 hluboký, slavnostní, jak hrany na varhany,
 musím ho milovat a cítit se ochuzen
 o krásu slov, jež neumím na jeho chválu říci,
 musím ho milovat když sedím přikrčen
 na malém posedu pod jasnou večernici
 a čekám, čekám až siluety zjasnou,
 až pozdní hodiny se ševel lesa ztlumí
 a vyjde osmerák, jak pohádkový zjev
 na louku zrosenou, pokrytou stříbrem luny.
 Pušku jsem nechal doma, sel jsem jen z velké
 touhy,
 teď vidím pohádku a připadám si malý.
 Není to pohádka, je pravda, krása, láska,
 jsou lidstvem hledané veliké ideály.
 Pravda je život / krev, myšlenka a ctnost /,
 krása je tvar, jejž příroda dal Bůh,
 však oba ničím jsou, když láska nepojí je,
 hmota a bloudění, - jímž chybí vůdčí duch.
 Od fresek slunečních do večerního klidu,
 od země ku hvězdám jsem vzpomínkami šel;
 les miluji, vždyť nikde jinde v světě
 jsem pravdu, krásu, lásku nenašel.

NEDĚLNÍ OBĚD

Vidlička a nůž zazvonily o talíř. Odsunutá židle vydala podrážděný vzlyk. " Pane, to byl obídek. Jedno gusto ! " Obtloustlý břichopásek si labužnický ponlaskává, až se mu zarůžovělý podbradek třese.

" Takové kůzly by mohlo být častěji ! "

Mohutné odfouknutí.

To tlouštík dosedl do sténajícího křesla.

Hospodyně se radostně rozráží a odnáší poslední zbytky nedělního oběda.

" Jen, když ti chutnalo ! "

Ano ...

Jen když mu chutnalo.

Jen když se jedno břicho lidského masožrouta napalo, jen když je jedna starost hospodyně odbyta - a v rodině panuje mír.

Ale je vše, co souvisí s tímto nedělním obědem prodchnuto takovým klidem a uspokojením, jako je tomu u těchto dvou lidských bytostí ?

O no !

Chráni Bůh !

V malém, prkenném chlívknu, hned vedle chléva, na špinavém, vesnickém dvorku, zavládl od pátku veliký žal.

Jak by také-ne ?

Ještě před několika dny rozléhal se odtud radostnýmekot dvou mladých kůzlátek, a dnes - samota a žal vystřídaly staré koze radost.

Párek sněhobílých kozlíků zmizel, a ani nejmenší stopa po nich nezůstala.

Marně volala opuštěná matka několik hodin svojí zvířecí řečí, marně prosila i zaklínala toho, kdo by o jejich dětech něco věděl ...

Ani hlásek se ji neozval.

Zesmutněla, zatrpkla .

Nic jí nechutnalo, jen vodou zaháněla horečku, která ji z žalu stravovala. Věšela hlavu a své tupé, hloupé oči upírala do tmavého, prázdného kvetu.

Vzpomínala.

Před jejím duševním, ano - duševním zrakem vynořovaly se dvě bílé, stíhlé postavy, ideální krásy, vtělená radost ze života, vtělené mládí, a život sám. Cítila měkké, rozkoš vzbuzující doteky teplých nosíků na mléčném nalitém vemení, cítila oblost jejich těl na svém boku ve chvíli odpočinku.

Cítila jejich jsoacnost, stále, byť již dávno se byla přesvědčila o jejich nežytí.

Slyšela dupot utlých kopýtek do dřevěné podlahy, pokryté slanou, slyšela jejich libozvučný, dětskýmekot .

Kam se jen poděly ?

Kam zmizely ?

Proč po přílivu štěstí musí nastati ještě větší nával hoře ?

Proč ?

Proč jí bylo určeno, aby dala v bolestech život, který byl v několika dnech nemilosrdně zničen - zašlápnut ?

Proč ?

Proto, aby si mohl uměštný břichopásek po dobrém obědě labužnický zamlašit, a spokojeně konstatovat :

" Pane, to byl obídek ! "

M.M.

Robert Smith Almon & Co. 1811. New York. 1811. The
Litho'd by George C. & J. L. Palmer. 1811. The
whole of the above is now in the hands of the
proprietors.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.
1811. Printed by Edward & Lewis. 1811.

Milfait.

Ú s v i t .

Termo. - Ba tra tam nad kobkami.

I v nich a všudy koleni též.

S bolestí ponsta než.

Nadějo dávno běsové ranani
z termot těch vyhnali.

Sny nepředou otroci ani.

Těžký je život zde . .

Život? - Trpké umírání! -

Kolik dnů a nocí ještě šedých?

Kolikrát se ještě v drápech děsů
zdvihne karabáč než dopadne naposledy?

Zastavilo se nám kole časoníry.

A bití hodin tam - na věži?

Umíráček jsou a hrany uručeným
tisícům otroků spěší . .

Termo? - Či tra tam nad kobkami? -

Není již! - Ohniví bleskové hřníci
pálí trnu i termo Šeré.

Rachot běsům smrt chrlíci.

Otrokům se úsvit v srdece dceře.

V okovech zdvihněte otroci pěst i ruce!
Zpívejte hymu ponsty, hymu revolucc!

Zpívejte svých bratří hrebůn,
ohnivé paci, šibenicím i

Zpívejte stále, znova a znova,
vždyť nemají zpěv truchlících

Jen výšky ponsty do očí smrti, -
jak bratří s ní pak odcházeli.

Již není termo pod hřebůn,

ni vůkol hlasu těsů zlych.

Zář a jas se rozhořeli, když taper ten ztich.

Tož tisíc pochodní i snici na rozech uručených.

2 months

100

100

should have had a good
and soft cheese delivered
to him every day for a month and a
hundred bread rolls etc.

He is to be kept in bed

and I would like to know if you can
get him a good doctor and if you
will do what I did on my last
visit to him. I will go to him
yesterday and today. I will
not go to him again until Friday A
or Saturday morning.

Yours truly

I am ready to go to him at any time.

I will go to him again on Saturday

and Sunday morning.

Yours truly

I am ready to go to him at any time.

I will go to him again on Saturday

and Sunday morning.

Yours truly

I am ready to go to him at any time.

I will go to him again on Saturday

and Sunday morning.

Yours truly

I am ready to go to him at any time.

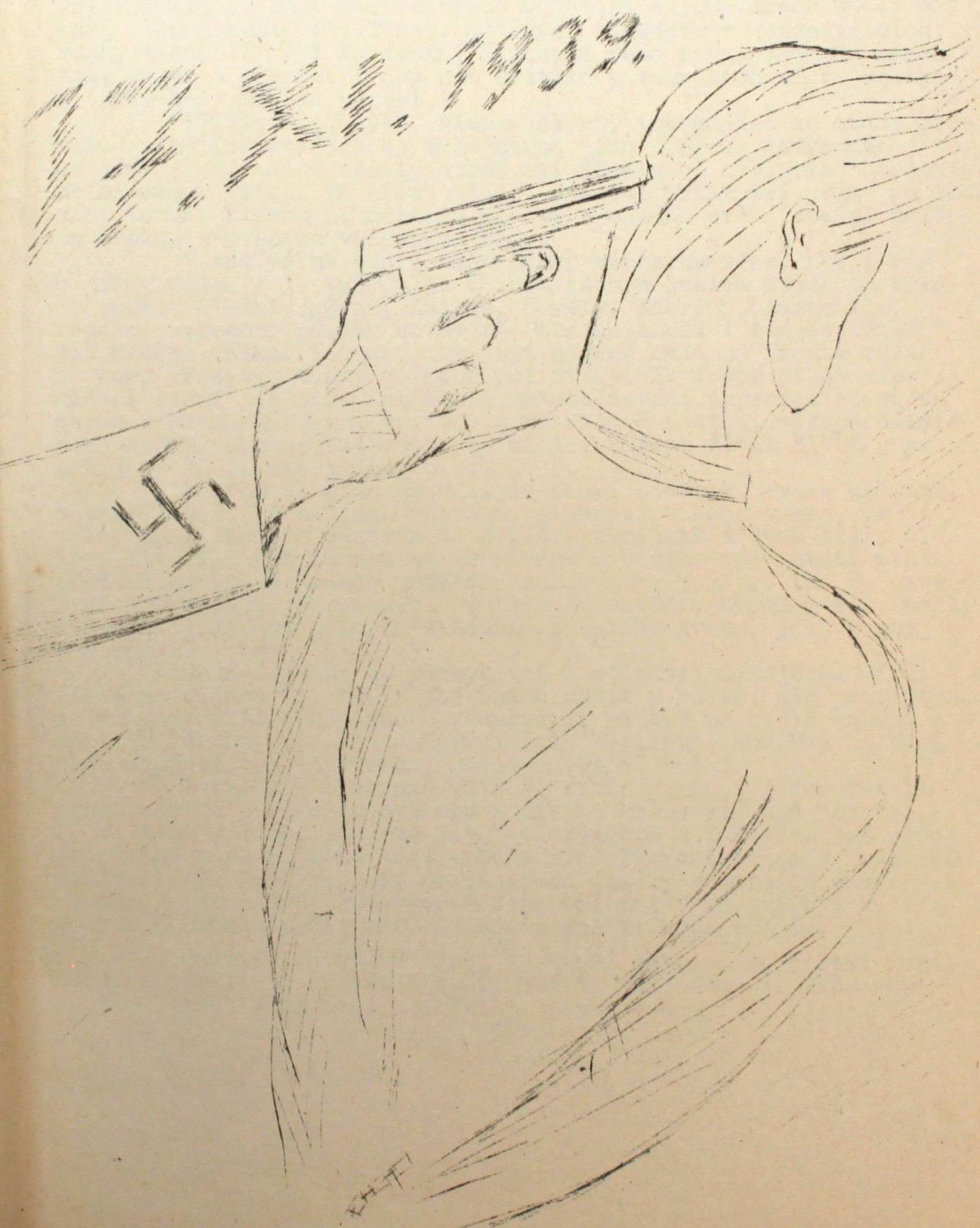
I will go to him again on Saturday

and Sunday morning.

Yours truly

I am ready to go to him at any time.

Sám svobody kdo hoděn,
svobodu zná vůžiti každou !



27. 1900

neboj oči čerstve až
1. neblízko živému mraču



17. listopad

17.listopad 1939. Co slzí, a chmur! Šedivé nebe jakoby se ani nedovedlo rozjasnit. Těžké, jedny z nejsmutnějších a nejtragičtějších chvil našich dějin jsme prožívali v ty podzimní dny roku 1939. Duše zastřeleného Opletala a jeho druhů stály nad námi. Nezapomente!!! Tisíce mučených studentů v koncentrácích. Nezapomente!!! Byl to smutný listopad toho roku. Však do všech těch chmur a běsnění vrchů nám svítila v temnotách slova velikého mrtvého: Pravda vítězí!

17.listopad 1945. Všechna slova, tryskající ze srdce překypujícího radosti jakoby byla marná. Ano! Slova nevystihnou to, co jsme prožívali v téchto dnech my, účastníci světového studentského sjezdu v Praze. Ta krása mládí, nadšení promenící přímo ze srdcí! Láska, kterou studentská mládež z celého světa nabízí celému světu, zbavenému válečných běd.

V nás všech bouří směs lásky všech ke všem. Mír! Mír a nikdy válka! To bylo a je i bude věčným heslem studentů celého světa. Albánie, Čína, Anglie, Sověty, Amerika, Austrálie, všechny, všechny národy na světě, ten nejmenší i ten největší již nechce válku. Nechce, aby její mládež byla na frontě rvána na kusy granáty, tanky a leteckými útoky. Ne! Již nikdy více. Mládež nesmí již nikdy sloužiti uskutečnování imperialistických choutek několika domagogů. My, nová mládež nového, válkou očistěného světa, chceme budovat a ne ničit. Chceme dávat život a ne zabíjet. To je náš jediný cíl.

Od tohoto cíle však nikdo nesmí upustit. Právě uplynulá léta válečná, která jsme všichni, studenti celého světa, prožívali, musí nám být výstrahou. Zvláště nám, kteří jsme žili, či lépe živořili pod temnem středověkého nacismu, musí státi stále před očima velká armáda mrtvých, zahubených jen pro to, že chtěli svobodně dýchat. Zahubených proti, že chtěli, abychom i my mohli stanouti vedle svobodných studentů z celého světa, jako rovný s rovnými.

Snad dalo by se pochybovat o stálosti nynějšího míru. Jistě se najdou ti, kteří jej budou chtít porušit. Ale proti tomu se dá postavit jen jedno: zachová-li mládež ve stálé uctě a paměti ty ideály, pro něž manifestovala 17.listopadu 1945 na Václavském náměstí, pak již nikdy nebude světová válka.

A zvláště evropská mládež, z níž pramení jádro intelegrace, která z mládeže světové pocítila hrůzy válečné nejvíce, je si toho vědoma. Noní to již Hitlerjugend a Falilla, jež určují povahu naší mládeže. Již nebude mládež vychovávána v nezdravém militarismu. Nová mládež, prostoupená ideály staticíci umučených, mládež, vedená světovým vzorem Jana Opletala, se staví jako nerozborná hradba proti všem snahám porušiti světový mír.

Opletala a vy všichni, vy, kteří jste za nejčistší ideály mládí, položili tu největší oběť, můžete klidně spát. Vaše oběť nebyla marná. Vaši krví zvítězila pravda.

B.T.

VIVAT CONGRESSUS!

17. XI. 1945 konal se první poválcový sjezd světového studentstva v Praze.

17. listopad je pro nás národ smutným datem, neboť tímto dnem před 6 léty jsme po prvé poznali, čím vlastně jsou Němci. Kulka do těla studujícího medicíny, Jana Opletala, rozpoutala boj mezi Československým studentstvem a barbarským národem Hitlera.

A tchdy se rovněž celý svět dovídal o tom, že Němci zaříčili vysoké školy v Praze na 3 roky, že popravili několik studentů a ostatní byli pozavíráni, trháni v koncentračních táborech. A dnes, 17. listopadu, začíná první poválcový sjezd studentstva u nás, v naši zlaté matičce Praze.

Bylo by těžké popsat vše, co jsem v Praze viděl. Protože jsem neměl vstupenku do Lucerny, přišel jsem o hlavní bod sobotního pořadu. Přesto jsem si odpoledne vše nahradil. V 15 hod. byla na Václavském náměstí manifestace studentstva. Již po druhé hodině proudily sen zástupy, aby zde vyslechly projekty o práci, plánech a povinnostech studentů celého světa. Dr. Bělchrádek, rektor Karlovy univerzity, pozdravil československý národ a první neznační congressus studentstva na podě Č S R. Předseda studentského hnutí Dr Janděčka a zástupce brněnského studentstva prof. Kuliš, zhodnotili význam 17. listopadu. Za slovenské vynaložkovány pozdravil congressus Mojmír Freud. Poslanec Jan Kazimír prorluvil rovněž o významu dnešního dne. Za U R O pozdravil shromáždění Otakar Wünsch. Bouřlivě byly pozdraveny projekty zahraničních účastníků, Australanů Lillianse / který musel již před 2 měsíci opustit svou vlast, aby byl včas v Praze/, zástupce sovětských studentů Oresta Sevcova, britské delegátky Margarety R. Galle, Francouze Vuilleaguera a jugoslávského delegáta pluk. Mičunoviče.

Po manifestaci zazpívali účastníci československou hymnu a pozdraveni Nazdar jsme se rozcházeli.

Sej jsem se 4 spolužáků po levé straně Václavského náměstí. Kararádi provlévali neustále " Vivat congressus " atd. Tchdy jsme to byli jediní z celého Václavského náměstí. Tu jsme zpívali a heslovitě opakovali: " Všichni sen ". Lidé se k nám začali sbíhat, dav restl, až se stal nepřehledný pro nás, kteří jsme byli uprostřed. Tu jsme zvolali: " Jdeme na hrad " a celé Václavské náměstí po nás opakovalo: " Jdeme na hrad ". Ano ! Za zpěvu jsme se dali do pochodování. Nelze vylíčit tu radost nás všech, tu radost celé Prahy, když viděla takový zástrup mladých československých studentů. Na hrad jsme přišli jako druhý zástrup. Na třetí hradní nádvoří jsme zazpívali národní písni " Čechy krásné, Čechy mé ". Tu se otevřelo okno u bytu našeho panu prezidenta a sám pan prezident se na nás díval. Ticho - vše utichlo. A posléze se hradní nádvoří ozývají slova naší hymny. Je to opravdu možné, abych opět jé, jé, český student, zpíval na hradě před panem prezidentem naši hymnu ? !

Nelze vylíčit city, dojmutí celého zástrupu. Po hymnách pronesl k nám pan prezident několik vět a vyjádřil radost nad námi, československým studentstvem.

Odházel jsem nase zpět a občeli ještě jednou celé Václavské náměstí. Při tom jsem provlévali různá hesla a zpívali pochodové písničky.

new day. But we have not time to waste.

All day long we have been in the boat.

At noon we had dinner.

At 1 P.M. we began our return.

We took a boat.

We were very tired.

We stopped at a house.

We had dinner.

We took a boat.

We were very tired.

We stopped at a house.

We had dinner.

We took a boat.

We were very tired.

We stopped at a house.

We had dinner.

We took a boat.

We were very tired.

We stopped at a house.

We had dinner.

We took a boat.

We were very tired.

We stopped at a house.

We had dinner.

We took a boat.

We were very tired.

We stopped at a house.

We had dinner.

Bylo na čase, anychon už šli domů, protože se blížila doba, kdy jedo poslední pouliční dráha. Chtěli jsme se odpojit, ale nedali nám. Volali: "Vedeť nás na Staroněštské náničstí". Ano, my, písečtí studenti - lesníci, vedli jsme nepřehlodný zástup studentstva Prahou. Leč přece jsme se odtrhli a rozloučili pozdravy a šli do svých domovů. Jočť za náni jsme zaslechl hlas: "Škoda, že ti lesáci už odešli. Pojďte, zapíváme si nějakou lesáckou".

A tak celý ten zástup začal zpívat náši: "Sli panenky silničí ..."

Kdo něl příležitost navštíviti Prahu v tyto dny, jistě toho nebude litovat. Aправdu se mi tentokrát Praha zdála jako z pohádky. Zdar republice ! Vivat congressus !

č.j.

XXXXXXXXXXXX X X X XXXXXXXXXXXX

Jaký je způsob života lidí, takový je způsob jejich myšlení.

Stalin

Naše nášdečkoběžné pohlaví musí být i fysicky, mravně i duchovně vyzbrojena, aby se stala důstojnou nositelkou budoucnosti našich národů.

Vládní program.

XXXXXXXXXXXX X X X XXXXXXXXXXXX

Ottův naučný slovník nám pomáhá vysvětliti význam slova :

KOSMOPOLITISM - světoobčanství

RENEKCIONÁŘ - přívřzenec zpátečnictví a odpůrce pokroku.

ASKESE - zdrcenílivost

TOLERANCE - snášenílivost

SUBSPECIE METERNITATIS - pod zorným úhlem věčnosti

XXXXXXXXXXXX X X X XXXXXXXXXXXX

Zvoláš-li Slovan, ať se ti vždy osve člověk .

Kellér

XXXXXXXXXXXX X X X XXXXXXXXXXXX

Studentská samospráva.

Stále víc a více pozoruji, že samospráva, t.j. demokracie je na naší škole špatně chápána a proto jsem se rozhodl osvětliti některé věci jak já je chápu a vidím a na jakých představách byla dělána.

Vláda Národní fronty dala mladým, osmnáctiletým občanům republiky volební právo, t.j. právo, mít prostřednictví volebního lístku vliv na tvorbení našeho veřejného života, případně se ho aktivně zúčastnit. Je to něco, co mnohdy nedovedeme plně ocenit.

Toto rozhodnutí nebylo učiněno jen tak náhodou. Věřím, že byly hlasy pro i proti. Jsme svědky, že zvítězil názor, že naše mládež je dostatečně uvědomělá a ukázněna, a že tedy může mít podíl a přímý vliv na budování našeho Zítřku, na budování svého prostředí tak, jak ona si to představuje.

Je jiste, že dívčiny, kterou k nám mají naši demokratičtí vůdcové, musíme být hodni a nesmíme ji zklatmat, Pravda, v boji o svobodu se zbraní v ruce, byla mládež na prvním místě. To odpovídalo jejímu temperamentu, její odvaze, nadšení a touze po něčem romantickém. Mír klade ale jiné požadavky - .

Zde nepomůže jen odvaha - není-li podložená rozumem, nadšení - není-li podloženo svědomitou prací a romantika zde často musí ustoupit zájmu celku, ať již stavu, obci, zemi, národu nebo státu.

Demokracie, to je vláda lidu, tedy nás samých. Chce-li člověk vládnout, musí především umět ovládat sebe. Nedovede-li toto, pak nemůže být demokratickým vládcem a je-li takových lidí většina, nemohou být také demokraticky ovládáni. Dobrým příkladem nám mohou být Němci.

Demokracie státu se skládá z mnoha demokracií menších, které se pak navzájem shlukují v celky větší a jejich konečným stupněm je demokratický stát a budeme důvěřiví a myslíme si, že jednou naši potomci budou žít v demokracii světové. Ale to bych daleko zabíhal a raději se obírejme tou naší menší demokracií - studentskou samosprávou.

Studentská samospráva je právo studentů, rozhodnutí si bezvýhradně o všech věcech, které se týkají jen jich, t.j. jejich společného života. Ve věcech, dotýkajících se zájmu studentů, ale také jiných jednotlivců, institucí a pod., je nutno rozhodovat společně a to s hlediska širšího. Zájem vyšší jednotky musí zde být především respektován.

Nás je na škole téměř 200, t.z. že každý problém, každá otázka je zde průsečíkem 200 názorů, přání, čile také v neposlední řadě průsečíkem 200 soběckých, egoistických myslí; že tomu skutečně tak jest, to si nesmíme zastírat. Aby tyto čistě es bní zájmy a názory byly jaksi koncentrovány a usměrněny v zájmu celku, t.j. všech, volí si žáci své zástupce do ústavního studentského výboru. Z členů tohoto výboru volí pak žáci ústavní studentskou radu. Potud každý tu demokracii / lepe řečeno organizační demokracie/chápe. Další si každý vykládá po svém a myslí si, že když demokracie, tak svoboda a že si může dělat, co chce, a že do toho mu nemá nikdo právo mluvit. Ale tak tomu není! Svoboda a demokracie je totéž a přece ne totéž. Demokracie je vláda lidu, lepe řečeno vláda zvolených zástupců lidu. Oni vládnou, oni vydávají nařízení, jichž musí být uposlechnuta. Svoboda pak změněná, že lid může jejich práci kritisovat, poradit jim, upozornit, když by

se dalo něco zlepšit, ale nikoliv neposlouchat. Demokracie pak dává lidu ještě právo, že může své volené zástupce odvolat.

A nyní musím opakovat to, co jsem uvedl an počátku. Čím jsou lidé uvědomělejší a rozumnější, tím více odpovídají rozhodnutí demokratických orgánů myšlení a přání lidu. Čím však je uvědomění méně, tím více musí demokratické orgány v zájmu celku rozhodovati samostatněji a ve vyjimečných případech i proti přání většiny. Tam, kde uvědomění není, nebo je jen nizivé, je možná jediná forma vlády a to je diktatura; ovšem diktatura mající na mysli dobro a zájem celku a ne jen sobecký zájem několika zvrhlých jedinců.

To, co jsem uvedl je obyčejná abeceda. Tak to musí být a nijak jinak. Bud budc uvědomění a budem rozhodovat o svých věcech sami, anebo zde uvědomění není a pak potřebujeme karabáč at už ve Školních věcech ve formě prof. sboru, nebo ve formě správce internátu, nebo ve formě pana ředitelc.

Uvědomění musí být všude. Myslím tím také samosprávné orgány, počínaje třídními zástupci přes internátní a stravní komisi až po Ústavní studentskou radu.

Samosprávné orgány si musí být vědomy svého poslání, svých práv a své moci ! Ony vládnou a jejich rozhodnutí musí být respektována ! Získání autority je však dalším kamenem úrazu. O nich patří především, že musí napřed umět ovládati sebe. To znamená, že oni především musí být ve všem vzorem / nemyslím tím, že musí být nejlépe nadaní / a podle svých nařízení se řídit. Kdo toto dokáže, o autoritu se bát nemusí, ta přijde sama, bez jakýchkoliv donucovacích prostředků. Nejsou-li si vědomi své moci, nejsou si vědomi také důvěry, kterou jim spolužáci dali. Jejich cílem musí být zájem celku i za cenu ztráty popularity, kterou mají mezi žactvem. Ostatně každé rozhodnutí v zájmu celku, i když pro neznalost důvodů jež k němu vedly není množ přijato s nadšením, dostává s odstupem doby svou satisfakci.

Nojhorším zjevem v našem studentském životě je to, že mnozí studenti si myslí, že kříkem se dá něco napravit nebo zlepšit. Zatím se stává vždy opak. Funkcionáře, na něhož si někdo otevře svou hubu, to obyčejně zabolí, vidí v tom odplatu za svou námahu. Obyčejně zatrpkne, případně chce funkci složit. Není to správné, rozumnější by bylo vysmát se takovému otevřhubovi.

Funkcionáři si musí uvědomit, že nezáleží na tom, co o nich řekne nějaký donýšlivec, ale záleží na tom, co si myslí o jejich práci slušní lidé, byť i jsou v němšině a co jim říká vlastní svědomí.

Upřímně, Samospráva nefunguje tak, jak by měla. Vina je na obou stranách. Nebudeme se příti, kde je větší, ale volám všechny slušné studenty, aby jednali tak, jak jim velí svědomí. Ničemu špatnému nepřikyvujte ! Spatným a spoluodpovědným za špatnost je také ten, kdo ji trpí. Kamarádství je jen jedno a to je to, které se dovede postavit proti špatným skutkům třeba svého nejlepšího kamaráda. Jiné jednání není kamarádstvím.

Zatěžkávací zkouškou samosprávy bude nynější zavedení klidu v internátě ostřejší prostředky. Bud se této zkoušky zhodit / členstvo a především samosprávné orgány / do vánoc s uspěchom, nebo bude prokázáno, že většina žactva písecké lesnické školy není dostatečně uvědomělá, aby si nohla sama své věci řídit a v svých věcech sama rozhodovati. Dopadne-li zkouška špatně, pak bude nezbytně nutné, aby samospr. orgány ustoupily a podle mého názoru také, aby samospráva byla zrušena. Samosprávu jen pro jiného a jako pozlátko nepotřebujeme! Sami sebe klanat nebudec a klanat se nikým nedáme !

Z A J I M A V É

Začátkem června jsem šel do lesa zjistiti srnce. Na místě, kde jsem jej očekával, byl vhodně umístěn posed, na který jsem vylezl. Asi k 8. hod. najednou začalo v bezprostřední blízkosti naříkati srnče. Za krátkou chvíli jsem je také spatřil. Leželo schouleno v trávě výšešín porostu. Netrvalo ani 5 minut, když z blízké houštinky vysadila a rovnou k srnčeti. Začala je olizovat, ale za chvíli tálala porosten dál. Srnče začalo opět naříkat a pokoušelo se postavit na běhy. Srna se vrátila k srnčetům a začala předuňimi běhy do uhořeního stvoření mlátit, až zůstalo nchybně ležet. Pak tálala pomalu k okraji lesa a při tom brala paši. Já jsem opustil posed a šel k nchybnému srnčeti. Jaký to smutný pohled se dostal mým očím, když jsem srnče prohlížel. Spodní čelist mělo od narození uplně zdeformovánu, tak, že sání bylo vyloučeno a k tomu bylo na obě světla uplně slepé. Větrník s celou hlavou i srst byli plné muších vajíček a larv.

Ph.

Často jsem od myslivců slýchíval, že kde jsou bažanti, nejsou tetřívcí a naopak. Začátkem října jsem byl s hajným na bažantech. Hajný měl malou kulovničku na flobertové náboje. Při pokraji lesa jsme uviděli hejno bažantů. Byli ve stínu a tak pan X Y namířil a asi na 70 kroků jednoho střelil. Jaké bylo jeho překvapení, když jsem na místě bažanta princeps tetřívka! Tato příhoda dokazuje, že sv. Hubert řídí osudy zvěře jinak, než káže myslivecké zákony.

Mysliv.

ninulých let - nemůžeme to dopřít. Není pravda, že jsou nějaké výhrady ve svobodě slova. To u nás byla je a bude! Ano, je zde strach, podporovaný dokonce řeptandou, ale to nemá se svobodou slova nic společného.

Viděli jste již u zajíce "Dravčí světla"? - Dne 17.m.m. jsem byl s p.lesním K. na začínáním honě vrevíru K. Pro špatné počasí nebylo možno užít honu a proto se honilo pouze psy. Po skončení honu bylo obstaráno 13 lečí - bylo na výřadu 20 zajíců. Při jejich prohlídce mne upoutal jeden nápadně světlejší a když jsem mu prohlédl hlavu, uviděl jsem, že jeho světla mají nepoměrně menší panenky než ostatní. Upozornil jsem na tuto zvláštnost přítomné myslivce, většinou lesní hajné, ale žádný dosud "dravčí" světla u zajíce neviděl.

Mysliv.

Po přečtení článečku o postřeleném srnci v této rubrice v minulém čísle jsem se trochu zamyslil a chtěl bych podotknouti toto. Zajímavé sice bylo, že srnec i při velkém poranění shodil parůžky, ale rozhodně nebyla zajímavá rána na srnce nejasně viděného. Nechci se tím onoho hajného nikterak dotýkat, že by byl špatným učitelem, ale tímto vystřelem mladému adeptu způsobil rozhodně příkladem nešel. Jen by mne ještě zajímalo, jak asi obstál před svým nadřízeným, když mu líčil, za jakých okolností na srnce střílel.

Jura.

Správně se vyjadřovat. V 3. čísle Somonáčku, v článku "Mluvime správně česky" objevila se následující věta. "Nepochybujeme, že tento kroužek může jít z nejúčelitilejších /cílů/, zvláště nyní, kdy můžeme opět po 6 ti letech svobodně mluvit / ovšem s výhradou / ... existující dosud neblahé dědictví strach z teroru / ...

Pru.

